

MÁTÉ EVANGÉLIUMA 25-26.

Máté evangéliumának 24. fejezetében a tanítványok néhány kérdést tettek fel Jézusnak az abban a fejezetben elhangzottakkal kapcsolatban: mikor következik majd be a templom lerombolása, mi lesz a jele Jézus eljövetelének és a világ végének?

Máté evangéliumának 23. fejezete Jézus következő szavaival végződik: *„Íme nem láttok engem mostantól fogva mindaddig, amíg azt nem mondjátok: Áldott, aki az Úr nevében jön!”* Vagyis Jézus itt második eljövetelére utal, majd megemlíti a templom lerombolását, és erre reagálva kérdezik meg tőle a tanítványok, hogy mikor következik be mindez.

Ezután Jézus beszél tanítványainak azokról a jelekről, amelyek megelőzik dicsőséges eljövetelét. Jézus azt is meghagyja tanítványainak, hogy vigyázzanak, álljanak készen, mert nem tudhatják, hogy melyik órában jön el az Uruk. Az 1 Tesszalonika 5:1-ben a következőket írja Pál: *„Az időpontokról és alkalmakról nem szükséges írnom nektek testvéreim, mert ti magatok is jól tudjátok, hogy az Úr napja úgy jön el, mint éjjel a tolvaj. Ti azonban testvéreim nem vagytok sötétségben, hogy az a nap tolvajként lephetne meg titeket.”* Bár pontosan mi sem tudhatjuk, mikor tér vissza Jézus Krisztus, mégis bizonyos jelekből következtethetünk eljövetelére. Jézus tehát arra kér bennünket, hogy legyünk óvatosak és álljunk készen. Mivel senki sem tudhatja Jézus Krisztus második eljövetelének pontos idejét, Jézus arra fekteti a hangsúlyt, hogy álljunk készenlétben.

Annak érdekében, hogy mondandóját még jobban kihangsúlyozza, néhány példázatot mond el a tanítványainak. A 25. fejezetben található példázatok tehát azt hangsúlyozzák, hogy mennyire fontos, hogy vigyázzunk és készen álljunk Jézus Krisztus eljövetelekor. Sajnos lesznek olyanok, akik nem lesznek készen, akiket Jézus Krisztus második eljövetele teljes meglepetésként ér majd, és akik nem vehetnek részt a bárány mennyegzőjén.

Nézzük tehát a példázatokot Máté 25 fejezetében.

„Akkor”

Mikor? Jézus Krisztus második eljövetelekor

„hasonló lesz a mennyek országa a tíz szűzhöz, akik fogták lámpásukat és kimentek a vőlegény fogadására. Öt közülük balga volt, öt pedig okos.

A balgák ugyanis, amikor magukhoz vették lámpásukat, nem vittek magukkal olajat, az okosak viszont lámpásukkal együtt olajat is vittek korsóikban. Mivel pedig a vőlegény késett, mindnyájan elálmosodtak és elaludtak.

Éjfélkor azonban kiáltás hangzott. Íme a vőlegény, jöjjetek a fogadására!

Ekkor felébredtek a szűzek mind és rendbe hozták lámpásukat.

A balgák így szóltak az okosakhoz: Adjatok nekünk az olajatokból, mert lámpásunk kialszik.

Az okosak így válaszoltak: Hátha nem lesz elég nektek is meg nekünk is, menjetek inkább a kereskedőkhöz és vegyetek magatoknak.

Amíg azok távol voltak vásárolni, megjött a vőlegény és akik készen voltak, bementek vele a mennyegzőre. Azután bezárták az ajtót.

Később megérkezett a többi szűz is, és így szóltak: Uram, uram, nyiss ajtót nekünk.

Ő azonban így válaszolt: Bizony, mondom nektek, nem ismerlek titeket.

Vigyázzatok tehát mert sem a napot, sem az órát nem tudjátok.”

Jézus két dologra hívja fel a figyelmünket: először is arra, hogy álljunk készen Jézus Krisztus eljövetelekor, hiszen csak azok mehettek be a mennyegzőre, akik készen álltak; másrészt pedig figyelmeztet bennünket, hogy vigyázzunk, mert nem ismerjük sem a napot, sem az órát.

Ennek a példázatnak különböző magyarázatai lehetségesek, én magam is legalább tíz különféle értelmezését ismerem. A különböző változatok ismertetése helyett azonban inkább elmondanám, hogy én személy szerint hogyan értelmezem ezt a példázatot - bár ne feledjük, hogy ez mindössze egy értelmezés a sok közül.

Én úgy gondolom, hogy a tíz szűz példázatában maga a tíz szűz az egyházat szimbolizálja; a tíz közül öt okos volt, akik szűkebb értelemben vett egyházat, vagyis Krisztus testét jelképezik. Az egyház mint olyan, egy rendkívül tág fogalom. Jézus is erre utal a mustármagról szóló példázatában, amelyben arról beszél, hogy milyen aprócska is a mustármag, de milyen hatalmas fává nő, amelynek ágain aztán fészket raknak az égi madarak. Nem szabad elfelejtenünk, hogy az egyház fáján nagyon sokféle madár rak fészket, olyanok is, amelyeknek nem kellene. Sajnos ha ma megfigyelem az egyetemes egyházat a világban, azt látom, hogy sok alkotóeleme hitehagyott. Nagyon sokan, akik elvileg az Urat szolgálják, egyáltalán nem a hit útján járnak. Pál apostol is arról ír, hogy vigyázzunk, mert közöttünk is támadnak majd olyanok, akik elhagyják hitüket, és arra törekednek, hogy követőket gyűjtsenek maguk köré. Mindennek hatására pedig sokan elhagyják majd az Urat. Hány olyan lelkésszel találkozunk manapság, akik hitetlenek és kételkednek, például abban, hogy a Biblia Istentől ihletett, hogy Jézus szűztől született, hogy halálával valóban kifizette bűneinkért az árat. Ennek ellenére mégis lelkészeknek nevezik magukat a különböző egyházakban, és közben istentelen tanításokat tesznek magukévá. Nem akarnak fundamentalistának tűnni, ezért megkérdőjelezzik az Ige ihletettségét, sőt az evangelizációt is gyakran ellenzik, bármilyen formában történjen is az.

A szélesebb értelemben vett egyház berkeiben is sokféle embert találunk tehát. Olyanokat, akik már eljutottak a megtérésre, de olyanokat is, akik még nem tértek meg. Ezt látjuk a Jelenések könyvének 2. és 3. fejezetében is, ahol a hét gyülekezetnek írt hét levelet találjuk. Ezekben a levelekben Isten több gyülekezetnek is azt üzenté, hogy térjenek meg. A thiatirai gyülekezetnek írt levélből ez nagyon egyértelműen kiderül - Jézus itt figyelmezteti őket, hogy ha nem térnek meg cselekedeteikből, akkor át kell menniük a nagy nyomorúság időszakán.

Sajnos az egyház, mint olyan, egyáltalán nem jó képe Jézus Krisztusnak. Szégyenkezve gondolok vissza az egyháztörténet egyes fejezeteire. Bizony, őszintén be kell vallanom, hogy gyakran szégyenkezem, amikor látom, hogy az Egyházak Világtanácsán belül egyesek mi mindent tesznek a kereszténység nevében. De mégis, a szélesebb értelemben vett egyházon belül ott találjuk Isten népét, azoknak a csoportját, akik hozzá tartoznak, Krisztus testét. A philadelphiai gyülekezetnek azt mondja Jézus a Jelenések könyvében, hogy „*megtartottad az én Igémet*”. Sokan vannak az egyházon belül, akik megtartották Isten Igéjét.

Ami az olajat illeti, az olaj az Igében a Szentlelket jelképezi. Az egyházon belül is vannak olyanok, akik kizárólag a saját erejükből próbálják Istent szolgálni. Egyes gyülekezetek, egyes egyházak bámulatos programokat fejlesztettek ki arra vonatkozóan, hogy hogyan lehetne növelni gyülekezetet, hogyan lehetne a pénzügyeket hatékonyabban kezelni, és egyáltalán hogyan lehetne egy jól működő szervezetet létrehozni, amely politikai befolyással is bír. A másik oldalon azonban ott vannak azok, akik a Lélekben járnak, akik engedik, hogy betöltse és vezesse őket a Szentlélek, és várják, hogy Isten növelje a gyülekezetet.

Pál a Róma 8:14-ben a következőket írja: *„Akiket pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai.”*

Ezért fontos észrevennünk, hogy a tíz szűz közül öt, akinél bár volt lámpás, nem vitt magával olajat. Vegyük csak észre, amikor felhangzott a kiáltás: *„Íme a vőlegény! Jöjjetek a fogadására!”*, az mindannyiuknak szólt. A hetes vers azt írja: *„Ekkor felébredtek a szüzek és rendbe hozták lámpásukat.”* Ugyanakkor a balga szüzek rádöbbenek, hogy náluk nem volt olaj és lámpásuk hamarosan kialszik, az igazi világosság ugyanis nem volt a birtokukban.

A példázatban azonban azt is látjuk, hogy az öt balga szűz túl későn ocsúdott föl. Bár elindultak, hogy olajat vegyenek maguknak, távollétükben megérkezett a vőlegény, és akik készen voltak, bementek vele a menyegzőre. Az öt balga szűz, miután visszatért, hiába kopogtatott, hiába kérte, hogy nyissanak nekik ajtót, az Úr ezt válaszolta nekik: *„Nem ismerlek titeket”*, mert akkor már túl késő volt. Ezért olyan fontos, hogy készen álljunk, hogy Lélekben járjunk, hogy a Szentlélekre támaszkodjunk, és megengedjük, hogy betöltsön bennünket. Erre buzdít bennünket az Újszövetség, és itt maga Jézus is, hogy vigyázzunk, mert nem tudjuk, hogy melyik nap és melyik órában tér vissza az Úr.

Nézzük csak a következő példázatot.

„Mert úgy van ez, mint amikor egy idegenbe készülő ember hívatta szolgálait, és átadta nekik vagyonát.

Az egyiknek adott öt talentumot, a másiknak kettőt, a harmadiknak pedig egyet, kinek-kinek képessége szerint, és elment idegenbe.”

A talentumról még megjegyezném, hogy ez egy súlymérték volt, vagyis az öt talentum értéke azon múlt, hogy a pénzérme aranyból, ezüstből, vagy esetleg rézből készült-e.

„Az, aki az öt talentumot kapta, azonnal elindult, vállalkozásba fogott velük és nyert másik ötöt.

Ugyanígy az is, aki a kettőt kapta, nyert másik kettőt.

Aki pedig az egyet kapta, elment, gödröt ásott a földbe és elrejtette ura pénzét.

Hosszú idő múlva azután megjött ezeknek a szolgáltnak az ura és számadást tartott velük.

Eljött az, aki az öt talentumot kapta, odavitte a másik öt talentumot és így szólt: Uram, öt talentumot adtál át nekem, nézd, másik öt talentumot nyertem.

Ura így szólt hozzá: Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután.

Menj be urad ünnepi lakomájára!

Odament az is aki a két talentumot kapta és ezt mondta. Uram, két talentumot adtál át nekem, nézd, másik két talentumot nyertem.

Ura így szólt hozzá: Jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután.

Menj be urad ünnepi lakomájára!

Odament hozzá az is, aki az egy talentumot kapta és ezt mondta: Uram, tudtam, hogy kérlelhetetlen ember vagy, aki ott is aratsz, ahol nem vettedél, és onnan is gyűjtesz, ahová nem szórtál.

Félelmemben elmentem tehát és elástam a talentumodat a földbe. Nézd, itt van ami a tied.

Ura így válaszolt neki: Te gonosz és rest szolga, tudtad, hogy ott is aratok ahol nem vetettem, és onnan is gyűjtök ahova nem szórtam?

Ezért el kellett volna vinni a pénzemet a pénzváltókhoz és amikor megjöttem, kamattal kaptam volna vissza azt, ami az enyém.

Vegyétek el tőle a talentumot és adjátok annak, akinek tíz talentuma van.

*Mert mindenkinek akinek van, adatik és bővelkedni fog, attól pedig akinek nincs, még az is elvétetik, amilye van.
A haszontalan szolgát pedig vessétek ki a külső sötétségre, ott lesz majd sírás és fogcsikorgatás.”*

Isten előtt nagyon kedves, ha mindazt amit tőle kaptunk ügyesen használjuk. Isten tehát nem azt várja tőlünk, hogy azt amit ránk bízott elássuk, vagy félretegyük és kuporgassuk, hanem hogy megnöveljük.

Mindenkinek a saját képességei szerint adott talentumot a gazda. Ugyanakkor észre kell vennünk, hogy az aki két talentumot kapott és megduplázta, ugyanolyan dicséretben részesült, mint az, aki az öt talentumot duplázta meg. Mind a kettőjüknek azt mondta az Úr, hogy *„jól van, jó és hű szolgám, a kevésen hű voltál, sokat bízok rád ezután, menj be urad ünnepi lakomájára”*. Úgy tűnik ebből a példázatból, hogy az a hely, amelyet majd Jézus Krisztus országában betöltünk, miután Krisztus visszatér, annak a függvénye, hogy mennyire voltunk hűségesek mindabban, amit Isten ránk bízott itt a földön. Ha Isten valamit rám bízott, akkor nekem az a feladatom, hogy ezeket a dolgokat úgy fektessem be, úgy forgassam, hogy ezzel előremozdítsam Isten országának az ügyét.

A Lukács 19:17-ben, a mánák példázatában a nemes ember a következőket mondja szolgájának: *„Jól van jó szolgám, mivel hű voltál a kevésen, legyen hatalmad tíz város fölött”*. Az Ige azt tanítja, hogy együtt fogunk élni, sőt együtt fogunk uralkodni Jézus Krisztussal. Jézus a Jelenések könyvének 2. fejezetében, a 26-27. versekben azt mondja a thiatirai gyülekezetnek: *„Aki győz, és megtartja mindvégig az én cselekedeteimet, annak hatalmat adok a pogányok felett, hogy legeltesse őket vasvesszővel...”* Az én helyem tehát Isten eljövendő országában nagymértékben függ attól, hogy mit kezdtek itt, földi életem során azokkal a dolgokkal, amelyeket Isten rám bízott.

Isten minden egyes szolgájára bízott valamit - a mi feladatunk pedig az, hogy mindezeket Isten országának javára fordítsuk. Ezért jó elgondolkodni azon, hogy vajon rám, személy szerint, mit bízott Isten itt a földön? Persze fel kell tennünk magunknak azt a kérdést is, hogy mit kezdünk mindazzal, amit Isten ránk bízott. Vajon azon vagyunk-e hogy azt maximálisan Isten országának a javára fordítsuk? Vajon hűséges szolgák vagyunk? Vagy inkább ülünk mindazon, ami nekünk adatott, és szellemi értelemben csak lustálkodunk naphosszat.

Most azonban térjünk vissza Máté evangéliumához:

„Amikor pedig az Emberfia eljön az ő dicsőségében, és vele az angyalok mind, akkor odaül dicsősége trónjára. Összegyűjtenek eléje minden népet, ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogyan a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. A juhokat jobb keze felől, a kecskéket pedig bal keze felől állítja.

Akkor így szól a király a jobb keze felől állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot. Mert éheztem és ennem adtatok, szomjaztam és innom adtatok, jövevény voltam és befogadtatok, mezítelen voltam és felruháztatok, beteg voltam és meglátogattatok, börtönben voltam és eljöttetek hozzám.

Akkor így válaszolnak neki az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna? Mikor láttunk betegen, vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád.

A király így felel majd nekik: Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak egygel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg.

Akkor szól a bal keze felől állókhöz is: Menjetelek előlem, átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre. Mert éheztem és nem adtatok ennem, mert szomjaztam és nem adtatok innom, jövevény voltam és nem fogadtatok be, mezítelen voltam és nem ruháztatok fel, beteg voltam, börtönben voltam és nem látogattatok meg.

Akkor ezek is így válaszolnak neki: Uram, mikor láttunk téged éhezni, vagy szomjazni, jövevénynek vagy mezítelennek, betegen vagy börtönben, amikor nem szolgáltunk neked?

Akkor így felel nekik: Bizony, mondom néktek, amikor nem tettétek meg ezeket egygel a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg.

És ezek elmennek az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre.”

Amikor Jézus Krisztus dicsőségben visszatér a földre, hogy megalapítsa országát, az első dolga az lesz, hogy megítélje a népeket. Ez ebben az esetben annyit jelent, hogy ezen a ponton születik majd döntés arról, hogy a nagy nyomorúság időszakát túlélők közül kik léphetnek be Isten országába.

Azt írja tehát az Ige, hogy összegyűjtenek eléje minden népet, vagyis lesznek olyanok, akik túlélnek a nagy nyomorúság időszakát, és látni fogják az Urat amikor visszatér, de mégsem léphetnek majd be Isten országába. Tehát összegyűjtenek eléje minden népet, Ő pedig elválasztja őket egymástól, ahogy a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől.

Dániel könyvének 12. fejezetében Dániel megkérdezi az Úrtól, hogy mikor lesz vége ennek az egésznek. Az Úr a tizenegyedik versben a következőket válaszolja: *„Attól fogva, hogy megszüntették a mindennapi áldozatokat és felállították az iszonyatos bálványt, 1290 nap telik el. Boldog aki állhatatos marad és megéri az 1335 nap elteltét.”* Úgy gondolom, hogy ez azt mutatja, hogy az az időszak, amelyre Jézus itt a Máté 25-ben utal, nem szó szerint, hanem szimbolikus értelemben negyven napig tart majd. Az Igében ugyanis a negyvenes szám mindig az ítéletet szimbolizálja. Dániel könyvében egészen pontosan negyvenöt napot látunk, hiszen ennyi az 1335 illetve az 1290 különbsége, és Jézus tulajdonképpen azt mondja, ha valaki megéri az 1335. napot, akkor boldog, vagyis akkor beléphet Isten országába.

Addigra már sor kerül arra az elválasztásra, amelyről a Máté 25-ben beszél Jézus - addigra már ki lesznek választva azok, akik nem találtattak méltónak Isten országára. Vegyük észre, hogy mit mond Jézus azoknak, akiket kiválasztott arra, hogy belépjenek Isten országába. Ők Jézus jobb keze felől állnak, és az Ige itt juhoknak nevezi őket. *„Jöjjetek Atyám áldottai, örököljétek a világ kezdete óta számotokra elkészített országot.”* Érdekes, hogy az Igében sokszor találkozunk azzal a kijelentéssel, hogy Istennek életünkkel kapcsolatos tervei már a világ kezdete óta léteznek. Pál is azt írja az efézusiaknak írt levelének első fejezetében, a negyedik versben: *„Mert őbenne kiválasztott minket magának, már a világ teremtése előtt.”* Isten örökkévaló terve a gyermekei számára, hogy részesüljenek Isten országának dicsőségéből. Jézus János evangéliumának 17. fejezetében a huszonnégyedik versben így imádkozott: *„Atyám azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet amelyet nekem adtál, mert szerettél engem már a világ kezdete előtt.”*

Az előbb elolvastuk a következő igeszakaszt: *„Akkor így válaszolnak neki az igazak: Uram, mikor láttunk téged éhezni, hogy enned adtunk volna, vagy szomjazni, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk jövevénynek, hogy befogadtunk volna, vagy mezítelennek, hogy felruháztunk volna? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy elmentünk volna hozzád.*

A király így felel majd nekik: Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket, csak eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg.”

Ismerek egy történetet egy keresztény katonáról. A hadsereg, amelyben szolgált, épp egy városhoz ért. A katona találkozott egy lerongyolódott koldussal, aki a segítségét kérte. Mivel azonban pénze nem volt, amit a koldusnak adhatott volna, fogta katonazubbonyát, félbevágta azt és egyik felét odaadta a koldusnak. Bár a kabátja elég viharvert volt, mégis hajlandó volt azt megosztani ezzel a szüregséget szenvedő emberrel. A történet szerint ez a katona aznap éjjel különös álmot látott. Az Urat látta a mennyben az összes angyalával és az Úron ott volt a katonazubbony egyik fele. *„Bizony mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akár eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg.”*

Tulajdonképpen minden úgy kellene tennünk, mintha az Úrnak tennénk. Ha így cselekszünk, akkor az Úrtól elnyerjük méltó jutalmunkat. Annyira fontos, hogy ne zárkózzunk el a körülöttünk élő emberek szükségletei elől, hogy felismerjük azokat. Hogyan is állíthatom magamról, hogy Isten szeretete ott lakozik a szívemben, ha közben teljesen elzárkózom az emberek szükségletei elől.

Jakab, levelében nagyon is gyakorlatiasan közelíti meg a keresztény életet. A második fejezet 15. versében a következőket írja: *„Ha egy férfi- vagy nőtestvérünket nincsen ruhája és nincs meg a mindennapi kenyere, valaki pedig ezt mondja nekik közületek: Menjetek el békességgel, melegedjétek meg és lakjatok jól, de nem adjátok meg nekik aminek a testnek szüksége van, mit használ az?”* Jakab tehát arra bátorít bennünket, hogy érezzünk együtt azokkal, akik szükségéget szenvednek, sőt mi több, segítsünk nekik. Hatványozottan érvényes ez napjainkra is, hogy amikor nehéz időket élünk, mi, Isten gyermekei kinyúljunk azok felé a környezetünkben, akik szükségéget szenvednek. Hogyan is úszkálhatunk mi a bőségben, miközben sokan körülöttünk éheznek. Közben ne feledjük, hogy mit mond Jézus: *„Amikor megtettétek ezeket akár csak eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg.”*

Azoknak viszont, akik elzárkóztak mások szükségletei elől, akiket Jézus itt kecskéknek hív, a következőket mondja: *„Bizony, mondom néktek, amikor nem tettétek meg ezeket eggyel is a legkisebbek közül, velem nem tettétek meg.”*

Szeretnék még egy érdekességre rámutatni. A negyvenegyedik versben ezt mondja Jézus: *„Menjetek előlem átkozottak, az ördögnek és angyalainak elkészített örök tűzre.”* Vagyis Isten a Gyehennát nem az embernek készítette, hanem a sátánnak. Így tehát nem Isten az, aki pokolra veti, pokolra küldi az embereket, mert a poklot nem az embereknek készítette. Vannak azonban olyan emberek, akik szabad akaratukból elutasítják Istent és ez által tulajdonképpen a sátánt követik. Isten persze mindent megtesz annak érdekében, hogy az emberek ne jussanak a pokolba, hiszen ne feledjük, hogy egyszülött Fiát adta a világért. Mégis vannak olyanok, akik nem hajlandók beengedni Istent az életükbe, folyamatosan láznak ellene, ugyanúgy ahogy a sátán is, és azok akik ezt teszik, haláluk után az örökkévalóságot Istentől elválasztva töltik majd. De ők határoztak így, mindez saját döntésük eredménye.

Negyvenhatodik vers: *„És ezek elmennék az örök büntetésre, az igazak pedig az örök életre.”* Arról nem tudok teljes bizonyossággal beszélni, hogy hogy is néz majd ki ez az örök büntetés minden részletében, nem szeretnék ugyanis bármit is belemagyarázni Isten Igéjébe. Azt azonban láthatjuk, hogy igenis lesz egy örök büntetés azok számára, akik elutasították Istent. De miért is érdekeljen bennünket a pokol minden részlete, ha mi úgysem oda megyünk?

Ahelyett hát, hogy a pokol részletein rágódnánk - milyen is lesz és hogy meddig tart majd az egész -inkább éljünk az Úrnak és akkor nincs mitől félnünk, mert nem kerülünk oda.

26. fejezet:

Amikor Jézus befejezte mindezeket a beszédeket, így szólt tanítványaihoz: „Tudjátok, hogy két nap múlva lesz a húsvét ünnepe, és az Emberfia átadatik, hogy megfeszítsék.”

Úgy tűnik, hogy ezeket a példázatokat amelyeket korábban felolvastunk, Jézus egy hétfői napon mondta. Jézus vasárnap vonult be Jeruzsálembe, ezt a napot virágvasárnapként is szoktuk emlegetni. Azután elment a templomba, megtisztította azt, kiűzte az árusokat és a pénzváltókat. Azután jöttek a főpapok, és az írástudók és kérdőre vonták Jézust hatalmával kapcsolatban. A templomból kifelé jövet Jézus megjövendölte tanítványainak a templom lerombolását, majd pedig tanítványai feltették neki a kérdést, hogy mikor kerül minderre sor és mi lesz a jele Jézus Krisztus második eljövetelének és a világ végének. Ezután mondja nekik Jézus, hogy „*két nap múlva az Emberfia átadatik, hogy megfeszítsék*”.

Ha tehát Jézus mindezt hétfőn mondta, akkor ez azt jelenti, hogy húsvét ünnepe, pontosabban a páska ünnepe szerdára esett. Tudnunk kell, hogy Jézust a páska ünnepének napján, ebben az esetben szerdán feszítették keresztre. Ez megmagyarázza, hogy hogyan tölthetett el Jézus három teljes napot és három teljes éjt a sírban. Sokaknak ugyanis szöveget ütött a fejében, hogy hogyan lehetséges az, hogyha pénteken feszítették keresztre Jézust, és három nap és három éjjel volt a föld gyomrában, hogy vasárnap támadt föl. Meglehetősen bonyolultak az erre vonatkozó magyarázatok.

Ekkor összegyűltek a főpapok, az írástudók és a nép vénei Kajafás főpap palotájában,

Egészen pontosan két főpap volt, az egyik Kajafás, a másik pedig Annás - Kajafást a rómaiak jelölték ki, Annás pedig a nép, pontosabban a vallási vezetők, választása volt.

és megegyeztek abban, hogy Jézust csellel elfogják és megölik.

De ezt mondták: „Ne az ünnepen, hogy zavargás ne támadjon a nép között.”

Igyekeztek tehát mindent megtenni annak érdekében, hogy Jézus megölésére ne az ünnepen kerüljön sor. Az ószövetségi próféciaik szempontjából azonban fontos volt, hogy Jézus Krisztust Isten bárányaként az ünnep napján áldozzák föl. Hiába próbálták tehát elkerülni, hogy Jézus halála az ünnepnapon következzen be, mert Isten akarata volt az, hogy Jézus mint a tökéletes áldozat a páska ünnepén haljon meg a világ bűneiért. Azon az ünnepen, amelyen Izráel népe arra emlékezett, hogyan maradtak életben közülük mindazok Egyiptomban, akik a bárány vérével bekenték az ajtófélfát. A páska ünnepe sem szólt másról, mint Isten bárányáról, Jézus Krisztusról, aki értünk és helyettünk szenvedett.

Amikor Jézus Betániában a leprás Simon házában volt, odament hozzá egy asszony, akinél egy alabástrom tartóban drága kenet volt, és ráöntötte az asztalnál ülő Jézus fejére. Amikor látták ezt a tanítványai, bosszankodtak és ezt mondták: „Mire való ez a pazarlás?”

János evangéliumában azt látjuk, hogy Júdás Iskáriótes volt az a tanítvány, aki ezt mondta. Amikor az az asszony odament Jézushoz, és ráöntötte ezt a hihetetlenül drága parfümöt, amely valószínűleg többszázezer forintot ért, Júdás felháborodott ezen a pazarláson. János evangéliumában, a 12:5-ben azt is olvashatjuk: „*Miért nem adták el ezt a kenetet háromszáz*

dénárért, és miért nem juttatták az árát a szegényeknek?” Júdás itt első ránézésre a szegények érdekeit képviseli, János azonban elárulja nekünk, hogy Júdás Iskáriótes nem azért mondta mindezt, mert a szegényekre volt gondja.

Ezen a ponton a „Jézus Krisztus szupersztár” szerzői is nagyot tévedtek. A musical-ben ugyanis úgy tűnik, hogy pont Júdást akarták hősként beállítani, mintha Júdás egy hihetetlenül nagylelkű ember lett volna, aki mindenáron kiállt a szegények érdekei mellett. Ennek fényében pazarlásnak tűnik, hogy valaki egy ekkora értéket Jézusért cséreljen fel, miközben azt el lehetett volna adni és a pénzt a szegényeknek adományozni. Jézust egy extravagáns személynek állítják be, akit egyáltalán nem érdekelnék más emberek szükségletei. Ha azonban tovább olvastak volna János 12-ben, akkor a hatos vers azt is elárulta volna nekik, hogy Júdás Iskáriótes *„nem azért mondta mindezt mintha a szegényekre lett volna gondja, hanem azért mert tolvaj volt, és a nála levő erszényből elszedegette amit beletettek”*. Júdást tehát nem a szegények érdekelték, sokkal inkább az, hogy minél több pénz legyen az erszényben, mert akkor sokkal több pénz állt volna az ő rendelkezésére. Júdás tehát azt mondja a Máté 26:9-ben: *„Mire való ez pazarlás, hiszen el lehetett volna ezt adni sok pénzért, és azt a szegényeknek juttatni?”*

Amikor Jézus észrevette, ezt kérdezte tőlük: „Miért bántjátok ezt az asszonyt? Hiszen jót tett velem, mert a szegények mindig veletek lesznek, de én nem leszek mindig veletek. Mert amikor ezt a kenetet a testemre öntötte, temetésemre készített elő. Bizony, mondom néktek, hogy bárhol hirdetik majd az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony tett, azt is elmondják majd az ő emlékezetére.”

Jézus tehát itt megfeddi Júdás Iskáriótest azért, amit mondott.

Akkor a tizenkettő közül egy, akit Iskáriótes Júdásnak hívtak, elment a főpapokhoz, és így szólt: „Mit adnátok nekem, ha kezetekbe adnám őt?” Azok harminc ezüstöt állapítottak meg neki. Ettől fogva kereste az alkalmat, hogy elárulja őt.

Az Ószövetség előre megjövendölte, hogy Júdás Iskáriótes harminc ezüstöt kap majd Jézus árulásáért. Ezt látjuk Zakariás könyvében a tizenegyedik fejezet 12. és 13. versében. Ha valakinek volt olyan ökre, amely elszabadult és felöklelte, és ezáltal megölte valaki másnak a szolgáját, akkor annak az embernek, akihez az ökor tartozott, harminc ezüstöt kellett fizetnie kártérítésként. A Zakariás 11:12-ben is ezt olvashatjuk: *„Akkor ezt mondtam nekik: Ha jónak látjátok, adjátok meg béremet! De ha nem, akkor tartsátok meg! Ekkor kifizették a béremet: harminc ezüstöt. Az Úr pedig ezt mondta nekem: Dobj oda a kincsek közé ezt a becses értéket, amire engem becsültek! Fogtam tehát a harminc ezüstöt, és odadobtam az Úr házában a kincsei közé.”* Júdás tehát innentől kezdve teljesen hátat fordít Jézusnak, és keresi az alkalmat, hogy elárulja őt.

A kovásztalan kenyerek első napján odamentek a tanítványok Jézushoz és megkérdezték tőle: „Hol akarod megenni a húsvéti vacsorát, hol készítjük el?” Ő ezt válaszolta: „Menjétek a városba ahhoz a bizonyos emberhez, és mondjátok neki: A Mester üzeni: Az én időm közel van, nálad tartom meg a húsvéti vacsorát tanítványaimmal.” A tanítványok úgy tettek, amint Jézus parancsolta nekik, és elkészítették a húsvéti vacsorát.

Ne feledjük, hogy a zsidó kultúrában egy új nap nem éjfélkor veszi kezdetét. A zsidók számára a nap sötétedéskor kezdődött, vagyis a szombatnapi vacsorát nem szombat este ülték meg, hanem péntek este. A szombatnap számukra pénteken a sötétség beálltával kezdődött, és

szombat estig, sötétedésig tartott. Ez azért fontos, mert Jézus a kovásztalan kenyerek első napján ült vacsorához tanítványaival, ez az első nap azonban a mi szemszögünkből annak a napnak az előestéje volt.

A tanítványok tehát elkészítették a húsvéti vacsorát, ami nem volt más, mint egy hatalmas lakoma. Megsütötték a bárányt, és együtt, jóízűen elfogyasztották azt. A korai egyházban is rendeztek ehhez hasonló lakomákat, amelyeket Agapé-lakomának neveztek. Mire tehát lement a nap a tanítványok elkészítették a vacsorát, majd Jézussal együtt elfogyasztották. Azon az éjszakán Jézust a Gecsemáné kertben találjuk, ahol Júdás elárulja, majd Jézust elfogják és a következő napon, az ünnepnapon, keresztre feszítik.

Amikor este lett, asztalhoz telepedett a tizenkét tanítvánnyal.

Evés közben így szólt: „Bizony, mondom néktek, hogy közületek egy, el fog árulni engem.”

Erre nagyon elszomorodtak, és egyenként el kezdték kérdezgetni tőle: „Talán csak nem én vagyok az, Uram?”

Ő pedig így válaszolt: „Aki velem együtt mártja kezét a tálba, az árul el engem. Az Emberfia elmegy, amint meg van írva róla, de jaj annak az embernek aki az Emberfiát elárulja: jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik.”

Ez bizony egy nagyon komoly kijelentés. Sajnos azonban ez nem csak Júdás Iskáriótesre vonatkozik, hanem mindenkire, aki elutasítja Istent. Szomorú, de igaz, hogy jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem születik, minthogy megszületve elutasítsa Isten szeretetét, Isten tervét.

Megszólalt Júdás is az áruló, és ezt kérdezte: „Talán csak nem én vagyok az, Mester?”

Persze Júdás nagyon jól tudta, hogy ő az, hiszen korábban már megegyezett a főpapokkal, hogy elárulja Jézust.

Jézus pedig ezt felelte neki: *„Te mondtad.”*

Miközben ettek, vette Jézus a kenyeret, áldást mondott és megtörte, a tanítványoknak adta és ezt mondta: „Vegyétek, egyétek, ez az én testem!”

Azután vette a poharat és hálát adott, nekik adta, és ezt mondta: „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.

De mondom nektek, nem iszom mostantól fogva a szőlőtőnek ebből a terméséből ama napig, amelyen majd újat iszom veletek Atyám országában.”

Amikor úrvacsorát veszünk mi is Jézus Krisztus megtört testére és kiontott vérére emlékezünk, valamint arra az új szövetségre, amelyet ezáltal velünk Jézus megkötött. Az ószövetség Mózes által kötött, a régi, az ószövetség értelmében az emberek egy papon keresztül járulhattak csupán Isten elé, aki áldozatokat mutatott be az emberek bűneiért. Az ószövetség idején tehát a pap ment be Isten jelenlétébe, ő képviselte az embereket Isten előtt.

Jézus most egy új szövetségre lép velünk, ennek az új szövetségnek az értelmében Jézus Krisztuson keresztül mehetünk Istenhez. A zsidókhöz írt levél írója részletesen kifejti, hogy mennyivel jobb ez az új szövetség mint a régi, amely értelmében a papoknak újra és újra, évről-évre áldozatokat kellett bemutatniuk a nép bűneiért. Jézus Krisztus azonban egy új szövetségre lépett velünk, amely sokkal jobb mint a régi szövetség volt. Ő ugyanis egyszer és mindenkorra meghalt értünk, önmagát feláldozta, ezzel egyszer és mindenkorra kifizette bűneinkért az árat.

Úgyhogy mi, rajta keresztül szabadon mehetünk Istenhez és személyes kapcsolatunk lehet vele. Az egyetlen út tehát Istenhez Jézus Krisztuson keresztül vezet.

A páska ünnepe is a megváltót vetítette előre. Pál apostol a Kolossé 2:17-ben arról ír, hogy az emberek megtartják az ünnepeket, az újhódat, vagy a szombatnapot, de „*ezek csak árnyékaik az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság*”. A páska ünnepe tehát minden évben előrevetítette a megváltót, Isten bárányát, aki feláldoztatik majd a világ bűneiért, és akinek a vére által egy új szövetség köttetik Isten és ember között. Ennek értelmében minden embernek lehetősége nyílik arra, hogy Jézus Krisztusban bátran járulhasson Isten elé, és egy személyes, bensőséges kapcsolata lehessen vele. Én, személy szerint már nagyon várom azt a napot, amikor együtt lakmározunk majd Jézussal Isten országában, mert tudom, hogy csodálatos lesz.

Miután elénekelték a zsoltárokat, kimentek az Olajfák hegyére.

Ó, bárcsak készített volna valaki hangfelvételt erről, annyira szívesen meghallgatnám, ahogy Jézus a tanítványaival énekel. De mit is énekelt Jézus a tanítványaival? A 136-os zsoltárt, a hagyományok szerint ugyanis, az ünnepi vacsora után ezt a zsoltárt énekelték. „*Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökké tart szeretete. Adjatok hálát az istenek Istenének, mert örökké tart szeretete. Adjatok hálát az urak Urának, mert örökké tart szeretete. Nagy csodákat művel egymaga, mert örökké tart szeretete. Bölcsen alkotta meg az eget, mert örökké tart szeretete.*” Az egész zsoltár Isten szeretetéről szól és emlékeztet bennünket irgalmára és kegyelmére; „*Mert a törvényt Mózes által adatott, a kegyelem azonban Jézus Krisztus által.*”

Akkor így szólt hozzájuk Jézus: „Mindnyájan megbotráncoltok bennem ezen az éjszakán, mert meg van írva (mégpedig Zakariás könyvében): Megverem a pásztort és elszélednek a nyáj juhai.

De miután feltámadtam, előttem megyek Gallileába.”

Ekkor Péter így szólt hozzá: „Ha mindenki meg is botráncol benned, én soha nem botráncolom.”

Jézus pedig ezt mondta neki: „Bizony, mondom néked, hogy ezen az éjszakán mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.”

Péter így válaszolt: „Ha meg is kell halnom veled, akkor sem tagadlak meg.” Ugyanígy beszélt a többi tanítvány is.

Péter mindezt testben mondja, kérkedik, és tulajdonképpen azt állítja, hogy az összes többi tanítványnál jobban szereti Jézust. De nézzük csak meg mit válaszol Jézus? „*Bizony mondom néked, hogy ezen az éjszakán mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.*” De Péter nem hagyja annyiban, hanem vitába szál az Úrral. Ez pedig ostobaság. Nem tudom, ti voltatok-e már ilyen helyzetben, de velem már megtörtént, hogy vitába szálltam az Úrral. Nem jól tettem, hiszen mindig neki volt igaza.

Péter ismét kétségbe vonja Jézus kijelentését, és azt mondja, „lehet, hogy a többiek megbotráncolnak benned, de én aztán soha, soha nem tagadlak meg téged, hiszen kész vagyok meghalni érted”. Én hiszem, hogy Péter mindezt őszintén mondta, hogy abban a pillanatban valóban úgy is gondolta. Meg vagyok győződve arról, hogy Péter abban a pillanatban a legmélyebb meggyőződésből beszélt, valóban kész volt letenni az életét Jézusért. Valóban úgy érezte, hogy soha nem tudná megtagadni Jézust.

Ebből is láthatjuk, hogy amikor a saját erőnkre építünk és abban bízva esküdözünk, akkor bukásra vagyunk ítélve. Amikor valamit megígérünk Istennek, ezzel tulajdonképpen azt mondjuk, hogy a saját erőnkben bízunk. Jézus később azt mondja majd Péteréknek: *„a lélek ugyan kész, de a test erőtlen”*. Nem a lelkekkel van tehát baj, készen álltok, csak gyengék vagytok. Bizony ezt mindannyian jól ismerjük, mert gyakran nem az odaszántságunkkal, a szeretetünkkel van baj, nem azzal, hogy nem gondoljuk komolyan azt amit teszünk, nem azzal, hogy nem akarunk valamint megtenni - a baj gyakran az, hogy gyenge a testünk. Ez a probléma forrása. Szeretem az Urat, szolgálni akarom és követni akarom Őt, de egy gyenge földi testben élek. Mindennek fényében fel kell fognom, hogy gyenge a testem, hogy többé ne abban bízzak.

Ezt a leckét pedig Péternek is meg kellett tanulnia és Jézus tisztában van ezzel. A 103. zsoltár 14. versében azt írja az ige: *„Hiszen tudja hogyan formált, emlékszik rá, hogy porból lettünk.”* Én nem vagyok saját korlátaimmal annyira tisztában mint Isten; sokszor erősebbnek, okosabbnak, bölcsőbbnek gondolom magam, mint amilyen valójában vagyok. Mivel ezt gondolom, hajlamos vagyok a saját erőmben bízni, Isten helyett. Ezért Istennek meg kell mutatnia az én testem gyengeségét, hogy erre rádöbbenjek, és hogy inkább Benne bízzak. Ha azonban mindig csak a saját erőmre, a saját képességeimre támaszkodom, nem szabad elfelejtenem, hogy az erőm véges és a képességeim végesek. Ha Istenre támaszkodom, akkor végtelen erő és végtelen képességek állnak rendelkezésemre, amelyeket Istentől kapok. Isten arra hív bennünket, hogy Őrá támaszkodjunk, hogy benne bízzunk, hogy tőle kérjünk erőt és képességeket, hiszen nála ezek végtelen mennyiségben állnak rendelkezésünkre. Ezt Péternek is meg kellett tanulnia. Péter lelke valóban kész volt, a teste azonban erőtlen volt. Jézust ez nem lepte meg, ezzel tisztában volt kezdettől fogva, csak Péter nem tudta ezt, ezért fontos volt, hogy ő is felismerje. Hamarosan Péter be fogja látni, hogy milyen gyenge a teste.

Akkor elment velük Jézus egy helyre, melyet Gecsemánénak hívtak, és így szólt tanítványaihoz: „Üljetek le itt amíg elmegyek és amott imádkozom.”
Maga mellé vette Pétert és Zebedeus két fiát, azután szomorkodni és gyötrődni kezdett.

Jézus ekkorra már egyre inkább érezte a rá váró szenvedések hatalmas nyomását.

Akkor így szólt hozzájuk: „Szomorú az én lelkem mindhalálig: maradjatok itt, és virasszatok velem!”

Jézus tehát arra kéri a három belső köréhez tartozó tanítványt - akikkel nagyon közeli kapcsolata volt, és akiknek megadott az a kiváltság, hogy lássák Jézust megdicsőülni, és akikre Jézus többször is különleges küldetéseket bízott -, hogy maradjanak, és virasszanak vele. Jézus tehát kéri azokat a tanítványokat akik a földön a legközelebb álltak hozzá, hogy maradjanak ott vele. Mindezzel tudomásukra hozza, hogy szüksége van az támogatásukra.

Egy kissé tovább ment, arcra borult és így imádkozott: „Atyám ha ez lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár;

Mi is volt ez a pohár? Menjünk csak vissza a 27-es vershez, az utolsó vacsorához: *„Azután vette a poharat és hálát adott, nekik adta és ezt mondta: Igyatok ebből mindnyájan mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.”* *„Atyám ha lehetséges, távozzék el tőlem ez a pohár.”* Ha mi lehetséges? Ha lehetséges bűnbocsánatot nyerni bármilyen más úton. Abból azonban ami a következő napon Jézussal történt, tudhatjuk, hogy ez másképp nem lehetséges.

Milyen szomorú és istenkáromló dolog, hogy az emberek mégis próbálkoznak, folyamatosan igyekeznek felajánlani jócselekedeteiket Istennek abban a reményben, hogy ezek által Isten elfogadja őket és megbocsát nekik. Pedig abból amit itt Jézus mond, és az ezt követő eseményekből egyértelműen láthatjuk, hogy nincsen más út, nem a jócselekedeteink által mehetünk Isten jelenlétebe, hanem csak Jézus Krisztus által, mert Krisztus kereszthalála hozta el számunkra a bűnbocsánatot. „Atyám ha lehetséges, ha az emberek egy más úton is üdvözülhetnek, ha a jócselekedeteik, vagy erkölcsös életvitelük vagy vallásosságuk üdvözíti őket, akkor távozzék el tőlem ez a pohár.” Azután Jézus hozzáteszi:

mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te.”

Jézus teljesen alárendelte magát az Atya akaratának. Erről beszélt amikor azt mondta tanítványainak: *„Aki követni akar engem, tagadja meg önmagát, és vegye fel keresztjét,»* vagyis a saját akaratát teljesen rendelje alá Isten akaratának.

Hadd mondjam el, hogy sokkal nagyobb hit kell ahhoz, hogy teljesen alárendeljük magunkat Istennek, hogy teljesen rábizzuk az életünket, mint ahhoz, hogy követeljünk bizonyos dolgokat tőle: például azt, hogy gyógyítson meg bennünket, vagy azt, hogy adjon meg nekünk bizonyos dolgokat. Miért mondom ezt? Mert egyesek arra bátorítják a hívőket, hogy kezdjenek el bizonyos dolgokat követelni Istentől, és ha elégszer követelik, ha kitartóan újra és újra hittel megvallják mindezt, akkor Isten kénytelen lesz engedni nekik. Akik azonban ezt hirdetik, nem ismerik igazán Istent.

Azt látjuk, hogy Jézus a Gecsemáné kertben igenis elmondja Istennek az ő saját akaratát és ezzel semmi baj nincsen, de vegyük észre, hogy a végén hozzáteszi: *„Mindazáltal ne úgy legyen, ahogy én akarom, hanem amint te.»* Amikor imádkozom, sokszor elmondom Istennek, hogy mi az én akaratom. Elmondom neki, hogy Uram, én ezt és ezt szeretném látni, úgy örülnék, ha ez és ez történne, de mindig hozzáteszem, hogy mégis „Uram, legyen meg a te akaratom.” Tudom, hogy Isten akarata sokkal jobb, mint az én akaratom, és Isten útjai is sokkal jobbak.

A későbbiekben látni fogjuk, hogy nem távozott el Jézustól ez a pohár, vagyis a kereszt, ami egyértelműen hirdeti, hogy nincs más út amely által az emberek üdvözülhetnének. Ha ugyanis létezett volna egy másik alternatíva, biztos vagyok benne, hogy az Atya azt választotta volna, ahogy a Fia kérte a Gecsemáné kertben. Sem jócselekedeteink, sem erkölcsös életvitelünk nem üdvözíthetnek bennünket. Ha ugyanis így lenne, Jézusnak nem kellett volna meghalnia a kereszten, a kereszthalál azonban elengedhetetlen volt. Ezért van az, hogy a kereszt napjainkban is nagyon sok embert megbotránkoztat, mert a kereszt az hirdeti, hogy csak egy út van amely által az ember üdvözülhet, ez pedig Jézus Krisztus keresztje. Nincs más útja annak, hogy bűneink megbocsátassanak.

Amikor visszament a tanítványokhoz, alva találta őket, és így szólt Péterhez: „Ennyire nem tudtatok virrasztani velem egy órát sem? Virraszatok és imádkoztatok, hogy kísértésbe ne essetek: a lélek ugyan kész, de a test erőtlen.»

Jézusnak talán most lett volna leginkább szükséges tanítványai támogatására, ők azonban elalszanak. Amikor Jézus visszatér hozzájuk, ezt mondja nekik: *„Hát ennyire nem tudtatok virrasztani velem egy órát sem? Virraszatok és imádkoztatok, hogy kísértésbe ne essetek.»* De

utána megértően hozzáteszi, „*a lélek ugyan kész*”, tudom, nem ezzel van baj, „*de a test erőtlén*”.

Másodszor is elment, és így imádkozott: „Atyám, ha nem távozhatsz el tőlem ez a pohár, hanem ki kell innom, legyen meg a te akaratod.”

Tehát Jézus teljesen átadja magát Istennek.

Amikor visszament, ismét alva találta őket, mert elnehezült a szemük. Otthagytta őket, újra elment, harmadszor is imádkozott ugyanazokkal a szavakkal. Azután visszatért a tanítványokhoz, és így szólt hozzájuk: „Aludjatok tovább, és pihenjete!”

Jézus mindezt nem keserűségből mondja, megpirongatva a tanítványokat, hanem szeretetből, „*aludjatok tovább és pihenjete*”. Láthatjuk, hogy Jézus mennyire szerette ezeket a tanítványokat, akik olyan közel álltak hozzá. Úgy gondolom, még pár órát töltöttek a Gecsemáné kertben, mielőtt megérkezett Júdás a katonákkal. A három tanítvány tehát aludt, és Jézus valószínűleg virrasztott, ott maradt mellettük, és elképzelhetőnek tartom, hogy imádkozott értük. Valószínűleg körbe-körbe járt körülöttük, és imádkozott Péterért, hiszen tudta, hogy Péter meg fogja tagadni, és hogy ez mennyire megtöri majd Pétert, mennyire elkeseríti, elbátortalanítja. Bizonyosan imádkozott Péterért, hogy Isten segítse meg őt ebben a helyzetben, hogy munkálkodjon az életében. „Uram, használd őt arra, hogy megerősítsd általa a többieket is.” Jézus a Lukács 22.32-ben a következőket mondja: „*Én könyörögtem érted, hogy el ne fogyatkozzék a hited. Azért ha majd megtérsz, erősítsd atyádfiait.*” Elképzelhetőnek tartom, hogy Jézus pont ekkor imádkozta ezt, ahogy ott ült alvó tanítványai mellett.

Valószínű, hogy a 45-ös és a 46-os vers között néhány óra még eltelt, hiszen az ünnepi vacsora után mentek ki a Gecsemáné kertbe, ami hat óra körül kezdődött. Azután Jézus imádkozott és Júdás a katonákkal csak hajnalban érkezett. Ezért gondolom, hogy még pár órát ott töltött Jézus az alvó tanítványokkal, amíg félrevonulva háromszor is kérte az Atyát, hogy ha lehetséges, vegye el tőle ezt a poharat. Júdás a katonákkal valószínűleg hajnalban érkezett, ugyanis amikor a kakas kukorékolni kezdett, Jézus már Kajafás főpapnál volt. Hiszem, hogy abban a pár órában, amikor a tanítványok aludtak és a Jézus ott volt mellettük, Jézus értük imádkozott, hiszen tudta, hogy szenvedései és kereszthalála a tanítványok számára is megrázó élmény lesz. Tudta, hogy nem fogják érteni, hogy fájni fog nekik, és hiszem, hogy azért imádkozott, hogy az Atya erősítse meg őket.

Hányszor imádkozik Jézus értünk, hogy az Úr erősítsen meg bennünket bizonyos helyzetekben?! Jézus ott van az Atya jobbján és folyamatosan közbenjár értünk és imádkozik értünk, amíg mi alszunk. Milyen csodálatos!

„Íme eljött az óra és az ember fia bűnösök kezébe adatik. Ébredjete, menjünk! Íme, közel van az aki engem elárul.”

Biztosan hallotta már, hogy a katonák felé tartanak.

Még beszélt, amikor megjött Júdás, egy a tizenkettő közül és nagy sokaság jött vele kardokkal és botokkal a főpapoktól és a nép véneitől.

Az árulója ezt az ismertetőjelet adta meg nekik: „Akit megcsókolok, az lesz ő, azt fogjátok el!” Majd egyenest Jézushoz menve így szólt: „Üdvözlégy, Mester!” - és megcsókolta őt.

Nagyon érdekes, hogy Júdás csókjával kapcsolatban két kifejezést is találunk az eredeti görögben. Az egyik helyen, amikor Júdás arról beszél, hogy azt kell a katonáknak elfogniuk akit majd ő megcsókol, a görög szó egy gyors puszt jelöl, amelyet a férj a feleségének sietve odanyom az arcára, mielőtt munkába indul. Amikor azonban Júdás odalép Jézushoz, és a magyarban azt látjuk, hogy megcsókolja, a görög eredetiben egy másik szót találunk, amely szenvedélyes csókot jelent. Nagyon érdekesnek tartom tehát ezt a különbséget.

Jézus ezt mondta neki: „Barátom, hát ezért jöttél?”

A Lukács 22.48-ban pedig ezt mondja Jézus Júdásnak: *„Júdás, csókkal árulod el az ember fiát?”*

Akkor odamentek, rátették a kezüket és elfogták. Egy pedig azok közül, akik Jézussal voltak,

a többi evangéliumi feljegyzésből tudjuk, hogy Péterről van szó, bár szerintem amúgy is magától értetődő,

kardjához kapott, kirántotta, lecsapott a főpap szolgájára és levágta a fülét.

A szolga egyetlen szerencséje az volt, hogy Péter szerintem még félálomban volt, különben a szolga szó szerint elveszítette volna a fejét.

Ekkor így szól hozzá Jézus: „Tedd vissza a kardodat a helyére, mert akik kardot fognak, kard által vesznek el. Vagy azt gondold, hogy nem kérhetném meg Atyámat, hogy adjon mellém most tizenkét sereg angyalnál is többet?”

„Péter, tehát nem érted, hogy mi történik itt? Nem érted, hogy én szabad akaratomból teszem mindezt? Ha akarnám, most, azonnal kiálthatnék az Atyához, aki egy szempillantás alatt tizenkét sereg angyalnál is többet küldene a segítségemre, hogy kiszabadítsanak a katonák kezéből. Péter, nincs szükségem arra, hogy megvédj engem a kardoddal.” Az Ószövetségben azt olvashatjuk, hogy amikor az ÚR angyala áthaladt az asszír táboron, 185000 katonát semmisített meg. Ennek fényében nem nehéz elképzelnünk, hogy tizenkét sereg angyal mire lett volna képes. A rómaiak hatalmas és félelmetes seregei labdába sem rúghattak Isten angyalaival szemben.

„De miképpen teljesednének be akkor az Írások, hogy ennek így kell történnie.”

Ha én most segítséget kérek, és véget vetek ennek az egésznek, akkor kérdem én, hogyan üdvözülhetnének az emberek?

Abban az órában így szólt Jézus a sokasághoz: „Úgy vonultatok ki, mint valami rabló ellen, kardokkal és botokkal, hogy elfogjatok; mindennap a templomban ültem és tanítottam, mégsem fogtatok el. Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjenek a próféták írásai.”

Akkor a tanítványok mind elhagyták őt, és elfutottak.

Azok pedig, akik elfogták Jézust, elvitték Kajafához, a főpaphoz, ahol összegyűltek az írástudók és a vének.

Péter távolról követte őt egészen a főpap palotájának udvaráig, és bement, leült a szolgálkkal, hogy lássa mi lesz a dolog vége.

A főpapok pedig az egész nagytanáccsal együtt igyekeztek hamis tanúvallomásra szert tenni Jézus ellen, hogy halálra adhassák, de nem találtak, pedig sok hamis tanú állt elő. Végül

előálltak ketten, akik azt állították, hogy Jézus ezt mondta: Le tudom rombolni az Isten templomát, és három nap alatt fel tudom építeni.”

A főpap felállt és így szólt hozzá: „Semmit sem felelsz arra, amit itt ezek ellened vallanak?”

Persze tudjuk, hogy Jézus amikor arról beszélt, hogy három nap alatt le tudja rombolni Isten templomát és fel is tudja azt építeni, valójában saját testéről beszélt. Az emberek ezt már akkor sem értették, amikor ezt Jézus először kimondta, és kicsúfolták: „Miket beszél ez itt összevissza, hiszen nekünk 46 évig tartott felépíteni!” Most mindazt, amit Jézus akkor mondott, megpróbálják ellene fordítani.

Jézus azonban hallgatott. A főpap ekkor ezt mondta neki: „Az élő Istenre kényszerítelek, mond meg nekünk, vajon te vagy-e a Krisztus, Isten fia?”

Jézus ekkor így felelt: „Te mondtad. Sőt azt mondom nektek: mostantól fogva meglátjátok az Emberfiát, amint a hatalmas jobbján ül, és eljön az ég felhőin.”

A főpap erre megszaggatta ruháját és így szólt: „Istent káromolta, mit szükségünk van itt még tanúkra? Íme, most hallottátok az istenkáromlást.

Mit gondoltok?”

Azok így feleltek: „Méltó a halálra!”

Azután szembeköpték, arcul ütötték, mások pedig bottal verték,

Ézsaiás proféta könyvében az 50. fejezet hatos verse a következőket írja: *„Hagytam, hogy verjék a hátamat és tépjék a szakállamat. Arcomat nem takartam el a gyalázkodás és köpködés elől.”* Abban a kultúrában, amikor valakit leköptek, az a legmélyebb megvetés kifejezése volt. Ez rendkívül kellemetlen. Velünk is megtörtént már, amikor Izraelben voltunk, hogy valakit le akartunk fényképezni, akinek ez nem tetszett, és leköpött bennünket. Az Ézsaiás 50-ben tehát azt olvashatjuk, hogy csomókban tépték ki Jézus szakállát, itt a Máté 26-67-ben pedig azt látjuk, hogy arcul ütötték. A Lukács 22:64-ben azt olvashatjuk, hogy Jézus szemét betakarták és úgy ütötték, ami még szörnyűbb, hiszen ha nem tudjuk, hogy honnan ér bennünket az ütés, nem tudunk arra felkészülni, nem tudunk arra reagálni, nem tudunk elhajolni, az ütest még tompítani sem tudjuk valamelyest. Ha azonban fel vagyunk rá készülve, akkor valahogy az ütéssel együtt mozdunk és így tompítani tudjuk azt.

Az ökölvívásban ugyanezt figyelhetjük meg. Szinte nem is tudjuk ép ésszel felfogni, hogy ennyi ütest hogy bír ki valaki. Pedig ki lehet bírni, mert megtanulják őket kezelni. A kulcsa a dolognak abban van, hogy számítanak az ütésekre, fel vannak rájuk készülve, és így, amikor ütés éri őket, akkor együtt mozognak az ütéssel és tompítani tudják azt. A bokszban is akkor lehet valakit kiütni, amikor egy váratlan ütés éri, amikor éppen támad, és nincs felkészülve arra, hogy a másik megüti őt és nem tudja tompítani, enyhíteni az ütest. Egy hatalmas erejű ütest kap, amely általában kiüti őt.

Jézusnak tehát eltakarták a szemét és úgy ütötték őt, ami azt jelenti, hogy Jézus nem tudta, hogy honnan érkezik az ütés, nem tudott rá felkészülni, vagyis nagyon erős csapásokat tudtak rá mérni.

és ezt mondták: „Profétáld meg nekünk, Krisztus, ki ütött meg téged!”

Jézus mindezt elviselte, mert szeret minket. Az Ézsaiás 52-ben folytatódik a Jézusról szóló profécia és azt olvashatjuk a 14-es versben, *„Sokan iszonyodtak tőle, annyira torz, nem emberi volt külseje, emberhez nem méltó volt alakja,”* vagyis a felismerhetetlenségig eltorzult az arca. Miután abbahagyták az ütlegetését és kitépték a szakállát, az arca kezdett feldagadni, tele volt

kék-zöld foltokkal. Ézsaiás szerint sokan csak iszonyodtak tőle - annyira szörnyen nézhetett ki már akkor is, hogy az emberek nem tudtak ránézni. Mint amikor egy szörnyű balesetet lát az ember, amelyben annyira csúnyán megsérülnek - kénytelenek vagyunk elfordítani a fejünket, annyira megdöbbsent bennünket a látvány. Az Ézsaiás 53. 5-ben azt is olvashatjuk, „*pedig a mi vétkeink miatt kapott sebeket, bűneink miatt törték össze. Ő bűnhődött, hogy nekünk békességünk legyen, az ő sebei árán gyógyultunk meg.*”

Péter ezalatt kinn ült az udvaron.

Mennyire fájhatott neki látni azt, amit Jézussal műveltek. Ugyanakkor azonban a felbőszült tömeg láttán, akik nem kímélték Jézust, biztos vagyok benne, hogy kezdett eluralkodni rajta a félelem.

Odament hozzá egy szolgálóleány és így szólt: „Te is a gallileiai Jézussal volt.”

Ő azonban tagadta mindenki előtt és ezt mondta: „Nem tudom, mit beszélsz.”

Mikor pedig kiment a kapuba, meglátta őt egy másik szolgálóleány és ezt mondta az ott levőknek: „Ez a názáreti Jézussal volt.”

Ismét tagadta, mégpedig esküvel: „Nem ismerem azt az embert.”

Kis idő múlva az ott álldogálók mentek oda és így szóltak Péterhez: „Bizony közülük való vagy te is, hiszen a kiejtésed is árulkodik rólad.”

Vagyis a tájszólásod elárulja rólad, hogy Gallileából való vagy te is.

Akkor átkozódni és esküdözni kezdett: „Nem ismerem azt az embert.” És nyomban megszólalt a kakas.

Péter visszaemlékezett Jézus szavára, aki azt mondta neki: „Mielőtt megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.” Aztán kiment onnan és keserves sírásra fakadt.

Mélységesen együtt érzek Péterrel, tudom milyen ez. Én is voltam már olyan helyzetben, hogy megtettem azt, amiről korábban váltig állítottam, sőt meg is esküdtem, hogy soha nem teszem meg. Én is megígértem már Istennek, hogy soha nem teszek meg bizonyos dolgokat és mégis megtettem, mégis elbuktam. Én sem vagyok külön Péternél, mert egyes cselekedeteimmel én is megtagadtam már az Urat. Ami engem rendkívül vígasztal, az az, hogy Isten újra lábra állította Pétert; és nemcsak, hogy újra felállította őt, hanem egészen különleges módon használta is. Péternek sok hibája, sok gyengesége volt, nagyon lobbanékony volt a természete, felelőtlenül hadonászott a kardjával, és több alkalommal meg kellett őt feddni, sőt végül meg is tagadta az Urat, Isten mégis talpraállította őt, és bámulatos módon használta őt a korai egyházban. Ez számomra hihetetlenül bátorító, mert ha Isten tud olyanokat használni mint Péter, akkor engem is használni tud.

Nem szabad elfejtenünk, hogy Isten először felkészíti azokat, akiket azután használni fog. Az Efezus 2:10-ben ezt olvashatjuk: „*Mert az ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jócselekedetekkel teremtett, amelyeket előre elkészített Isten, hogy azok szerint éljünk.*” Isten a mi életünkben is munkálkodik, hogy felismerjük, mennyire szükségünk van Jézus Krisztusra - illetve, hogy nincs értelme saját erőnkbe vetni bizodalmunkat. Amikor majd az Úr egy csodálatos munkát végez el bennünk, és rajtunk keresztül, akkor neki adjuk majd ezért a dicsőséget mert Őt illeti meg.

Áldom az Urat, mert tökéletlen eszközöket használ az Ő munkájára, őket keni Szentlelkével. Én is vágyom arra, hogy Isten az Szentlelkével megerősítsen engem - olyan mértékben, hogy azok

mellett eltörpülnek a gyengeségeim és hiányosságaim. Akkor az Úr a kezembe adja a győzelmet a Szentlelke által, én pedig áldom az Ő szent nevét.

Isten mindannyiunkban munkálkodik, mindannyiunknak adott képességeket, és egyáltalán nem mindegy, hogy ezzel az ajándékkal, a tehetségünkkel mit kezdünk. Nagyon fontos, hogy ne akarjuk tehetségünket-képességeinket eltemetni, hanem inkább szánjuk azt oda Istennek, használjuk az Ő dicsőségére. Sokasítsuk meg azt, amit Isten ránk bízott, hogy aztán mindezt visszaadhassuk Neki, amikor megérkezik.